

תת"ע 3210/07/17 - מדינת ישראל נגד רפאל אטדגי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 3210-07-17 מדינת ישראל נ' אטדגי
לפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד פרידמן

המאשימה

נגד

רפאל אטדגי

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 18.12.16, הודעת תשלום קנס בגין שימוש בטלפון נייד, שלא באמצעות דיבורית המותקנת ברכב, בעת שהרכב בתנועה (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 28(ב) לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וטען: "אני מסיע נכים ואני נותן להם להשתמש בטלפון שלי. כאשר הם מסיימים להשתמש בו אחד הילדים מחזיר לי אותו. אנחנו עמדנו בכביש הזה, היה פקק של 40 דקות. אני לא רציתי להשתמש בו ואין לי מה להשתמש בו, מה אני יעשה הם החזירו לי אותו. אני לא התעסקתי איתו. אני חושב שלא עברתי עבירה".

ביום 10.12.17, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העידה רס"ר נתנאל קדם, עורכת הדו"ח והוגשו הדו"ח, שסומן ת/1 ומזכר, שסומן ת/2.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם והוגשו מסמכים לעניין עבודתו, שסומנו נ/1.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 18.12.16, בסמוך לשעה 08:40, נהג הנאשם באוטובוס ציבורי להסעה, בכביש 1, מכיוון מזרח לכיוון מערב ובהגיעו לק"מ 2, נצפה על ידי עדת התביעה כאשר הוא אוחז טלפון נייד בידו הימנית וראשו מוטה לעבר המסך. העדה כרזה לנאשם לעצור והבחינה כי הוא מוריד את הטלפון מידו.

העדה רשמה מפי הנאשם את הדברים הבאים: "אני לא מכיר את הדרך צריך להגיע לגהה באתי מבית שמש אני שוטר

לשעבר לא עושה את זה בדרך כלל".

בעת רישום הדו"ח, ירדו מהאוטובוס נוסעים שהיו עם הנאשם.

על פי גרסת הנאשם, הוא נהג כאמור, אך הוא עצמו לא עשה שימוש טלפון נייד, אלא קיבל אותו חזרה מהנוסעים באוטובוס, ילדים נכים, שניתנה לו הוראה לאפשר להם שימוש חופשי בטלפון הנייד שלו וכיוון שהיה פקק תנועה, הורה להם להחזיר לו את הרכב והילד שהחזיר, התקשה והוא סייע לו. הנאשם אישר כי אינו מכיר את הדרך, אך טען כי אמר זאת לעדה, על מנת שתסייע לו במסלול הנסיעה.

הנאשם נחקר והשיב כי כאשר אמר לעדה כי אינו "עושה זאת בדרך כלל", התכוון למסלול הנסיעה ולא לשימוש בטלפון הנייד.

לשאלות בית המשפט, השיב הנאשם כי אינו מסיע את הנוסעים האלה באופן קבוע וכי הטלפון שלו משמש את נוסעיו באופן חופשי וחוזר אליו בסוף הנסיעה.

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עדת התביעה תיעדה באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. העדה נסעה על השול, משמאל לרכב נאשם, שנסע בנתיב הימני והיה לה שדה ראייה פתוח, ללא כל הגבלה לתוך הרכב. העדה תיארה כיצד אחז הנאשם את הטלפון, כיצד הטה ראשו וכיצד הניח את הטלפון מידו, לאחר שכרזה לו לעצור.

2. עדותה של עדת התביעה הייתה עניינית ועקבית.

3. בעפ"ת 34806-04-10 פירמן נגד מדינת ישראל קבע כבוד השופט מודריק: "שימוש בטלפון אינו דווקא השלמת פעולת החיוב ודי בנטילת הטלפון, הנחתו על ההגה ואחיזה בו במצב הזה כדי לגבש הרכיב של שימוש". בעפ"ת 5675/08 סמפירה ברונו נגד מדינת ישראל, קבע כבוד השופט ביתן כי, כאשר שוטר כותב, שהוא הבחין בנאשם אשר אחז ביד שמאל טלפון: "די בכך כדי להרשיע המערער". בעפ"ת 6936-04-13 מלכיאל יהוד נגד מדינת ישראל, קבע כבוד השופט סעב: "מתקין התקנות עשה שימוש בהתחלה במילה "לא" ובהמשך, חזר והשתמש באותה מילה בתוספת "ו" החיבור, במובן זה שתכליתה להוסיף לאיסור הראשון, איסור שני ונוסף, קרי, המחוקק אסר תחילה את אחיזת הטלפון תוך כדי נהיגה, והוסיף ואסר גם את השימוש בו, כך שדי בביצוע אחת החלופות, כדי לבסס הרשעת אותו נהג בעבירה לפי תקנה זו".

4. נוכח האמור לעיל, הרי שדי גם בגרסת הנאשם עצמו, כדי להרשיעו, שכן, הנאשם הודה כי אחז את הטלפון בידו ובין אם עשה זאת לאחר שקיבל אותו חזרה מאחד הנוסעים, כפי שטען ובין אם עשה זאת על מנת להשתמש בטלפון, מדובר בעבירה על תקנה 28 לתקנות התעבורה.

5. אוסיף, כי גרסת הנאשם לפיה הטלפון הפרטי שלו מטייל בין כל נוסעי האוטובוס וחוזר אליו בתום הנסיעה, אינה סבירה בעיני ויתרה מזו, מדובר בהיסח דעת משמעותי במהלך הנסיעה.

6. עוד טען הנאשם, כי הטלפון הנייד חוזר אליו בסוף הנסיעה ואילו במקרה שבנדון, אין מחלוקת, כי הנאשם היה במהלך הנסיעה, כאשר הטלפון היה בידו.

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, הנני קובעת כאמור, כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, י"ג טבת תשע"ח, 31 דצמבר 2017, במעמד הצדדים